

Bóg jest miłością

Relacje Boga z Jego stworzeniem

Sześć dni wykonywać będziesz swoje prace, ale
dnia siódmego będziesz świętował, aby
wypoczął twój wół i twój osioł i aby wytchnął
syn twojej niewolnicy i przychodzeń – 2 Moj.
23:12.

Duża część Pisma poświęcona jest relacji Boga z ludźmi. Boża miłość jest pięknie pokazana w Jego wielkim planie błogosławienia wszystkich ludzi, jacy kiedykolwiek żyli (1 Jan. 2:1,2; 1 Tym. 4:10, Dzieje Ap. 24:15), a także w szczególnym błogosławieństwie dla tych, którzy już teraz będą podążać za Jezusem (Rzym. 2:6-8). Ponieważ jest On również stwórcą całego Wszechświata, Jego miłość i mądrość zostały pokazane w Piśmie Świętym nawet wobec niższych stworzeń. To On zapewnił przetrwanie gatunków poprzez powódź, wprowadzając zwierzęta do arki, aby tam mogły przebywać pod opieką Noego i jego rodziny. Bóg okazał swą miłość i dobroć również poprzez prawa dane Izraelowi. Są one pokazane w przykładach wykorzystywanych przez Jezusa w Jego przypowieściach.

Zakon

Jezus powiedział: „Sabat jest ustanowiony dla człowieka, a nie człowiek dla sabatu” (Mar. 2:27). Miał to być dzień odpoczynku, jeden z siedmiu. W tym czasie należało przedkładać Boga ponad własne, ziemskie, ludzkie potrzeby. Psalm 92 pokazuje, że miał to być czas, kiedy należało szczególnie doceniać miłość i wierność Boga oraz chwalić Jego święte imię. Bliższe zapoznanie się z prawami sabatu pokazuje, że z tego szczególnego dnia mieli korzystać nie tylko ludzie, ale także zwierzęta. Z opisów 2 Moj. 23:12 i 5 Moj. 5:12-14 wynika, że prawo sabatu obejmowało nie tylko samych Izraelitów, ale również ich pracowników, obcych przybyszów oraz ich zwierzęta: woły, osły i bydło. Chodziło tu nie tylko o zwierzęta należące do Żydów, ale również te należące do gości i przybyszów w ich ziemi. Zasady te były dodatkowo rozszerzone na czas trwania roku sabatowego, kiedy to ziemia miała odpoczywać, aby mogli z niej pożywiać się biedni ludzie i zwierzęta polne (2 Moj. 23:10,11).

W 2 Moj. 22:10 znajdziemy zapis, zgodnie z którym zwierzęta miały zagwarantowane prawo równego ciągnięcia pługu w czasie orki. Umieszczanie w jednej parze wołu i osła byłoby szkodliwe dla każdego z nich, ponieważ jedno zwierzę jest silniejsze ale drugie szybsze,

zaś i samo jarzmo nie pasowałoby dobrze do takiego zapręgu. Zasada ta została następnie rozwinięta przez apostoła Pawła w 2 Kor. 6:14-18, zgodnie z którym wierzący nie powinni być związani nierównym jarzmem z niewierzącymi, gdyż takie osoby będą iść w różnych kierunkach i nie będą zgodnie pracować nad realizacją tego samego celu.

Zgodnie z 5 Moj. 25:4, wół nie miał mieć zawiązywanego pyska, kiedy młócił zboże. Apostoł Paweł użył tej zasady w pełniejszym sensie, stosując ją do starszych zborowych w 1 Tym. 5:18. Pokazał w ten sposób, że ci, którzy dobrze wykonują swe obowiązki i ciężko pracują nauczając innych, mają być uznawani za godnych podwójnej czci. Ta reguła wyprowadzona przez apostoła pokazuje, że powinniśmy zauważyć i docenić tych, którzy aktywnie służą Panu. Ich przykład ma być nam pomocny w tym znaczeniu, że pokazuje możliwość pełnienia służby na wiele sposobów, nawet gdyby miała to być sama modlitwa za innych (Hebr. 10:32-36, 1 Tes. 5:25). Jest to ważne zastosowanie tej zasady, natomiast będące jej podstawą prawo Boże jest przykładem troski Stwórcy o zwierzęta.

Kiedy Jezus uzdrawiał ludzi w sabat ku zgorszeniu faryzeuszy, którzy próbowali uwikłać Go w słowne pułapki, przypomniał im, że nawet w sabat mogą prowadzić swe zwierzęta do wodopoju albo pomagać im wydostać się ze studni (Łuk. 13:15, 14:5). Jeśli jakieś zwierzę się zgubiło lub zostało obciążone zbyt wielkim ładunkiem, inni Izraelici mieli obowiązek pomóc takiemu zwierzęciu, nawet jeśli należało ono do ich wroga (2 Moj. 23:4-5). Bóg wyraźnie dba o stworzone przez siebie zwierzęta, a jeszcze bardziej o całą ludzkość. Posługując się przykładami ze świata zwierząt zilustrował głębsze lekcje dla Chrześcijan – swego Nowego Stworzenia.

Głębsze nauki dla Chrześcijan

Jezus jako Pasterz. Jezus powiedział, że pasterz, który miał 100 owiec pozostawi 99 owiec i pójdzie aby szukać tej, która zaginęła (Mat. 18:12, Łuk. 15:4-6). Wskazuje to na troskliwość i opiekę z Jego strony, podobnie jak fakt, że zna On swoje owce po imieniu (Jana 10:3,27). W niebie panuje radość z powodu każdego grzesznika, który się nawraca. Jest to piękny obraz Jego miłości i troski o Kościół, Jego ciało, Jego oblubienicę, Jego owce.

Jezus pokazał nam drogę, którą powinniśmy postępować, kiedy oddał swoje życie za nas. Biorąc pod uwagę Jego przykład, my również powinniśmy kłaść nasze życie za braci (1 Jan. 3:16). Przykazaniem, jakie

nam zostawił jest obowiązek wzajemnej miłości. Po tym będziemy mogli być rozpoznani, jako Jego uczniowie (Jan. 10:3-5, 15:10-14, 13:34,35). Podobnie jak Piotr otrzymał polecenie okazywania troski nad owcami Jezusa, my również powinniśmy tak czynić (Jan. 21:15-17).

Wszystkie wydarzenia, jakie się dzieją, będą współdziałać razem ku dobremu, jeśli naprawdę kochamy Boga i jesteśmy powołani według Jego zamiaru (Rzym. 8:28). On nigdy nie pozwoli na coś, co nie byłoby zgodne z naszym najlepszym, wiecznym interesem. Jego mądrość jest zbyt wielka, aby popełnić błąd. Jakże wdzięczni jesteśmy za tę czułą miłość, za to, że możemy poznać Jego głos studiując Jego słowa, zachowując Jego przykazania i naśladowując Go.

Inne wnioski. Bóg troszczy się nawet o małe ptaki (Mat. 10:29-31, Łuk. 12:6) i karmi je (Mat. 6:26). Podobnie, On sprawi, że wszystkie nasze potrzeby zostaną spełnione. W związku z tym, nie powinniśmy starać się o więcej, niż o zaspokojenie naszych potrzeb. Jeśli będziemy starać się zaspokoić i spełnić nasze cielesne pragnienia, dążąc do zrealizowania własnej woli, a nie doskonałej woli Bożej, to nie powinniśmy się spodziewać odpowiedzi na nasze modlitwy. Bóg jest zbyt mądry, aby dać nam to, co nie byłoby dla nas dobre (

Jak. 1:5-8, 4:3).

Chociaż Pan chce, abyśmy okazywali dobroć względem zwierząt, to jednak w Boskiej hierarchii ludzie są zawsze ponad zwierzętami (Mat. 6:26, 2 Piotr. 2:12, Judy 1:10). W porządku ofiarniczym Starego Testamentu, nigdy nie wolno było składać ludzi na ofiarę.

Podsumowanie

Mamy mądrego i pełnego miłości Boga. Kiedyś spojrział na całe swoje stworzenie i uznał, że było bardzo dobre (1 Moj. 1:31). Ustanowił prawa i przepisy, mające zapewnić ich szczęście. Poleciał nam okazywać życzliwość względem siebie oraz wobec zwierząt. Bóg użył również przykładu zwierząt, aby pomóc nam zrozumieć jego wielką miłość do nas. Zapewnił nam dobrego Pasterza, który dba o nas i zaspokaja wszystkie nasze potrzeby.

Jakże wdzięczni jesteśmy za Jego miłość i troskę wobec całego stworzenia! Jest to wielka motywacja do wierności wobec naszego wielkiego Boga, miłowania Go z całego serca i radosnego służenia Mu przez całą wieczność!

Christiansen David Christiansen Joanna